

FORRADALMAK, SZOCIALIZMUS, BOLSEVIZMUS.¹

A forradalmakat, szociális kitöréseket, egyáltalán nem elegendő jogi, filozófiai, erkölcsi vagy pszichológiai alapokon vizsgálni. A jog, a filozófia, az erkölcs, a leglabilisabb alap, hiszen éppen ezek a legváltozóbbak az emberi történetben s éppen ezért semmiféle konkrét mértéket nem tudnak nyújtani a história folyásában. A pszichológia pedig egyáltalán csak az individuális körre szorítkozik, nem is szólva arról, hogy azt se tudjuk még, hogy mi a psziché? Ha ezekről a teljesen megbízhatatlan alapokról le akarunk térni, úgy csak egyetlen egy nézőpont marad, az, hogy a szociális kitörések: élet jelenségek. És pedig a társadalmi test egészében előforduló élet jelenségek, illetőleg abban bizonyos részeknek a tünetényei. Olyanok, amelyek elütnek az egésznek a rendjétől. Hiszen minden forradalomnak, kitörésnek, az a lényege, hogy éppen azzal a renddel kerülnek összeütközésbe, amely fennáll.

A látszat lehet az, hogy új eszmék, tendenciák, érzések, indulatok léptek fel és természetesen mi sem könnyebb, mint azoknak tulajdonítani ilyen társadalmi mozgalmakat. Amelyekben aztán magától értetődőnek tűnik fel, hogy valamelyik individuum, és a társai, idézték volna fel. Kivált mikor az egész tanult történelem-felfogásunk az, hogy a történelmet bizonyos vezérférfiak csinálják. Az élet jelenségek tudománya azonban nem ismer arra esetet, hogy ideák, koncepciók hozhatnának létre új alakulatokat, új rendű élet jelenségeket. Sem pedig, hogy egyes alkotó elemek az egészre kiható ribilliókat.

A társadalomtudománynak még egy igen nagy jelentőségű, alapvető élettani dologgal kell számolnia, amellyel eddig egyáltalán

¹ E tanulmány mind módszere, mind stílusa tekintetében különbözik folyóiratunk közleményeitől. Hogy ennek ellenére minden változtatás és törlés nélkül közöljük, annak oka a tárgy érdekességén és fontosságán kívül az a nézetünk, hogy a magyar szociológia régi érdemes munkása igényt tarthat eredeti gondolatokban nem szükkölködő kísérletének megfelelő helyen való publikálására.

lán nem számolt. Ugyanis azzal, hogy mindegyik civilizációnak meg volt a maga vallása, egyikben sem volt kettő s egyik sem élte túl azt a civilizációt, amelyet az istenségével egységesen összefogott. És egyik civilizáció se tűrte, hogy benne másképp lehessen gondolkozni és cselekedni, mint ahogy azt a vallás, az istensége, megengedte, megszabta. Vallásellenes, istenellenes dolgot mindegyik civilizáció kérlelhetetlenül kiküszöbölt magából, kítaszította azokat, akik így gondolkoztak, cselekedtek. Tehát az emberek soha se gondolkozhattak a maguk ilyen vagy olyan individuális gondolatuk, azaz a saját eszük szerint, eszméik, érzéseik, indulataik szerint, (mindössze csak a pusztá vegetatív existenciájukat védhették reflexszerűen így), hanem mindig csak úgy, amint azt a felsőbb egység, a vallás, az Isten, megszabta. Ez ugyanaz a psziché, mint minden élő organizmusban. Amelynek valamennyi individuális eleme, sejtegyisége, minden hatásra igen különbözőkép tudna viselkedni: minden organizmusban fennáll azonban egy pszichikus működés — a fiziológia a korreláció princípiumának nevezi — amely nem engedi a sejteket csak egyetlenegy rend szerint működni, az egésznek a rendje szerint. Ugyanis e nélkül minden egyes sejt a maga külön individuális lehetőségei szerint cselekednék, élne s ez csak egyre nagyobb eltéréseket hozna létre az egységgel, a közös élettel szemben. Ezt szabályozza a korreláció. És ugyanezt cselekszi a vallás, az istenség: annak a felsőbb egységnek az Énje.

Tehát minden civilizáció csak egyféle gondolkozást tűrt és tűr, és mi csak ama felsőbb psziché, a felsőbb Én szerint gondolkozunk. Minden szociális mozdulásunk csak annak a rendje szerint történhetik. Azonban a vallásoknak, istenségeknek, megszabott élettartamuk van, mindegyik addig él, ameddig az a civilizáció, amelynek istene volt. A civilizációk maximális életkora pedig nem egészen háromezer év. Idősebb civilizáció nincs a földön, pedig óriási hatalmas civilizációk voltak a maiak előtt is, és eltűntek. Eltűntek olyanok, amelyeket senki se pusztított el, csak elhaltak, mint a mykénei; olyanok, amelyeknek hatalmas kultúráját, erejét félvad kisépek betörése nem pusztíthatta el, mikor például azt sem Egyiptom, sem Babylon meg nem tudta hódítani, és mégis elhalt a minoszi civilizáció. Tehát a civilizációk bizonyos élettartammal bíró lények, amelyek valamely előzőből is származnak s utódokat hagynak hátra; hisz mindegyik civilizáció egy korábbiából ered. Persze az utódoknak a szülése itt még a legegyszerűbb fiziológiai

módon, oszlás útján megy végbe, megfelelően annak, hogy a civilizációk élete csak a legújabb teremtetési periódust jelenti és még csak a fejlődési sorozat legelején van.

Tehát vagy abba az életégeszbe kell tartoznia minden emberi individuumnak, amelyik a három évezredes civilizáció életét éli, vagy pedig abba a folyamatba, amely embryonálisan már egy újat készít elő. Elevenné azonban az is csak akkor válik, amidőn, mint minden új élet, a maga énjével kezdheti az életét, addig csak vajúdás minden s életképtelen, amíg az új Én, mint külön psziché, a maga életét nem kezdi el.

*

A forradalmakról és az ebbe a kategóriába tartozó tömegjelenségekről Gustave Le Bon óta tudjuk, hogy egész külön pszichológiájuk van: ugyanis az emberek tömeghatások alatt elvesztik normális pszichéjükét. Le Bon azonban csak briliáns deskriptív képeit nyújtja a tömegpszichének a mibenléte, oka, természete felől a pszichiátia még nem tudott felvilágosítást adni. Amint hogy anélkül, amit az imént a társadalmi testnek amaz egységes felsőbb pszichéjéről, énjéről mondtam, nem is lehet.

Mihelyst azonban bevonhatjuk a tömegtüneteményt az egész egységbe mint annak egy részének a tüneteményét, akkor az előtt az eset előtt állunk, mint amidőn a test egészének egy része lép fel valamely más rend szerint, mint az egésznek az egységes rendje. És ez a gyulladások esete. A gyulladásokról tudja a pathológia, hogy ott mindig valamely rész kerül a környező egésszel összeütközésbe. Valamely rész a többiekétől elütő folyamatokat akar folytatni. Ez az eltérés idézi elő a zavart. Az egység van azon a helyen, (Újabban ugyan felkapták, hogy a gyulladás mindig infekciózus eredetű, azonban a dolog csak úgy áll, hogy a gyulladás infekciónál is azért lép fel, mert az intoxikáció folytán tápláltatási zavarok keletkeznek.) A gyulladásnak a pathológiai lényege az, hogy a rész tápláltatási anyagokat akar elragadni a környezettől. És pedig nem a normális anyagcsere útján elvonni, hanem aggreszszíve. Megtámadja a környezetet, roncsolja. Amint a pathológia mondja: a gyulladás formális háború a környezet ellen. Sejtek elhagyják normális helyüket, kilépnek normális tevékenységükből, csapatostul rohanják meg a környezetet s addigi normális fiziológiai munkájuk helyett: — és ez a lényeges: — primitívebb, ősbib életmódjuk út ki, az egykori „phagocytá“-természet, amely még nem

anyagcsere-folyamatokat folytatott, hanem támadott, falt, rabolt, ölt. A gyulladás tüneténeke ez a kórképe.

Már most azonban, ha tudjuk, hogy a pszichikai egység is ugyanúgy egység, mint az organikus egység: akkor természetes dolog, hogy a pszichikai egységben is ugyanilyen zavarok léphetnek fel: az egységes psziché ellen valami támadásnak valamely rész felől, mely valami okon nem akar ugyanazon rend szerint „gondolkozni“. Ezzel kerül az egész pszichével valami ellentétbe. (Illetőleg a dolog még úgy is áll valójában, hogy az organikus és a pszichikai egység tulajdonképpen ugyanegy, mert hiszen az organikus egység szerkezetét és szervezetét a pszichikai korrelációk struktúrája képezi és tartja fenn és az organikus zavar mindig is a korrelációk zavara is.) És tudjuk, hogy a forradalmi, a tömegmozgalmak, mindig valami tápláltsági inferioritásból erednek. És szintén a környezettől akarják elragadni, ami nekik hiányos, ők akarnak abba a helyzetbe jutni, hogy bővebben láttassanak el és pedig agresszive akarják ezt. Ott hagyják eddigi normális munkájukat, tevékenységüket, és ősi, primitívebb típus út ki belőlük, a vademberhez, az ősemberhez közelebb álló ősi természetük s leütik azt, akitől el akarnak valamit venni. A tömegpszichológiának a jellegzetessége csakugyan az, hogy a normális psziché a primitívebb funkcióra üt vissza; a normális gondolkodó képesség megbénul és az érzelmi mozgások kerülnek felül, az intellektusnak eme régebbi képletei, amelyek már reflexszerűen működnek, — ezért érzelmek, — ezek mindenkiben körülbelül már egyformák lévén, — míg az újabb képződésű „gondolatok“ még egyénről egyénre igen divergálnak, — azért csak érzelmi momentumok is tudják a tömegeket mozgatni. Ezért nem hatnak a tömegekre értelmi konstrukciók, csak amik az érzéseket izgatják. A psziché a tömegmozgalmakban visszazáll a korábbi funkciókra, a gyermekére, a primitív emberére: fellobbanások, harag, düh, szeretet, extázisok egész az önfeláldozásig robbannak ki. Az ősemberhez közelebb álló pszichikai rétegek válnak támadóvá.

A tömegpszichológia a gyulladások pszichológiája.

Minden szociális kitörés, a konkrét, reális tudomány szempontjából, csak mint gyulladási folyamat jöhet tekintetbe. Életfolyamatok se jogi elvek, se filozófiai elméletek szerint nem folynak. Végre minden betegség tulajdonképpen valami nagy igazságtalanság az organizmusban, mert organikus elemeknek szenvedniök kell:

és mégis csak a betegség az élet védelme, a betegség óv meg attól, hogy a legelső organikus zavarnál rögtön be ne álljon az egység felbontása, a halál. Az nagyon szubjektív okoskodása a mi mikroba kis emberi eszünknek, hogy miért én szenvedjek és ne más? Azt csak az a nagy egység tudja, a nagy Én, a felettünk élő nagy Én, amely a maga három évezredes *életét* éli. Az én lázongásom legfeljebb annyi, mint egy mikroszkóp alatti kis pirosabb pont: egy tömeg lázongása mint egy vörös folt; ha nagyon ki tud terjeszkedni, akkor halál is lehet belőle. Dehát csak a mi barom szocialista hőseink képzelik, hogy abból új élet, új világ keletkezhetik, mikor soha, amióta világ van: gyulladásból nem keletkezett még új élet, gyulladós támadásból, pusztításból még soha nem származott új élet.

Azonban ők épp úgy jogi elméletek, igazságelvek és világszemléleti princípiumokra alapítják, hogy nekik igazuk van, mint azok, akik ellenük vannak, a maguk igazát. Ezen eldisputálhatnak ilyen meg amolyan laikus, belletrisztikus, filozofáló elmefuttatásokkal: — amelyek mind sehogy se változtatnak az életfolyamaton, amely szerint élünk. A tudomány csak ezzel foglalkozhatik.

A gyulladásoknak az a normális lefolyásuk, hogy kisebb-nagyobb roncsolások, helyi elváltozások után a rendes életműködés visszatér. (A gyulladások a legegyszerűbb organizmusokban pedig éppen könnyen gyógyulnak.) Ott a legnagyobb szociális gyulladás esete, a nagy francia forradalom, kitombolta magát véresen, világfelforgatón: a királyságot, a mi európai civilizációnk militáris cézári struktúráját kirobbantotta: a vége azonban csak az lett, hogy a militáris cézári struktúrának kellett újra élednie. A változás tulajdonképp csak az volt, hogy most, a nagy felfordulás után, a természetes kiválasztottság útján az nyomult a cézári gócba, aki a legteljesebben militáris cézár volt: egy Napóleon. A forradalom, mint egy nagy gyulladás, elmúlt, eltűnt,

A mi 48-as forradalmunk is csak azon alapszik, hogy Ausztriával szemben igen mostoha volt tápláltatásunk, az gyarapodott a mi rovásunkra és mi éreztük hanyatlásunkat, veszélyünket. Azonban nekünk a struktúránk az volt, hogy valamiképp a nyugatba kellett kapcsolódnunk. Mi, akik mint idegen népek jöttünk Európába, mi nem tartozhattunk bele abba az európai folyamatba, amely itt

a 11—12. századig végbe ment s amelynek a 11-ik századon túl csak a folytatása következett. Mi ebbe a folytatásba nem tartoztunk bele. Ezért maradt is olyan idegenségünk Európától, amely minduntalan a többi Európától való elkülönülésre hajlamosított bennünket. Bennünket valami struktív kapocsnak kellett Európa részéről megfogni, hogy idegenekké ne váljunk itt. És mint idegen test, ne folyton agresszív támadjunk és támadtassunk. Ez a kapocs volt a nyugattal való kötöttségünk, és pedig a legerősebb szomszéd hatalmassághoz. A 48-as forradalomnak is, dacára a leggeniálisabb nemzetvezérnek, dacára a legkitűnőbb hadvezérnek, dacára az egész nemzeti fellángolásnak, az lett a vége, hogy ennek a kapcsolatnak újra meg kellett képződnie. A mindennapi beszédünkben mondhatjuk, hogy levertek, mert mi gyengébbek voltunk, azonban az, hogy mi maradtunk a gyengébbek, csak a folyománya volt annak, hogy a szervezeti struktúra volt az erősebb. (És ma pedig különösképpen kell tudnunk, hogy mi anélkül a struktúra nélkül, amely Európába bele kapcsol, bénán maradunk. Az önállóság politikai ambíciója ránk nézve ugyanolyan hátrányt jelent, mint azelőtt. A mi bekapcsolódásunk valamely formába a nyugat struktúrájába, szükségesség ezentúl is. És pedig oda, ahol legnagyobb az életképesség. Azaz a Középeurópa konfigurációjába való bekapcsolódásunk struktív szükségesség.)

Az azelőtti forradalmak azonban mind egyszerű, mondhatjuk normális gyulladások voltak, azaz olyanok, amelyeknek nem maradt mérgező hatásuk. A szocialista mozgalmak azonban inféciózus természetűek lettek. Maga a munkásmozgalom normális dolog volt elejétől fogva. Normális az, hogy jobb ellátásra, jobb táplálásra törekedtek. Mert az mindenestre súlyos pathológikus állapot volt, hogy épen a munkások kerültek abba a helyzetbe, hogy nekik kellett legjobban sorvadni. Minden élettevékenységnek ugyanis az az éltető ingere, hogy abból bizonyos plusz támad, azaz: nem csak annyi, amennyi a végzett munkának az életfedezete, hanem egy plusz is. Egy plusz, amely a gyarapodásé, amely a rezervákat alakítja, amely a családi élet többletét fedezi, stb. Ezt a pluszt nem kapta a munkás, hanem mindig csak a munkaerő strikt fedezetét. Így a munkásember mindig az éhenhalás küszöbén állott, legfeljebb halvány, karitatív intézkedések enyhítették helyzetét. Azonban így hiányzott is a munka ingere, hiányzott minden inger, hogy a munkás maximális értelmi és testi erejét fejtsse ki, hanem

ellenkezőleg, épp csak annyira erőltette meg magát, hogy a bérét megkapja. Ez óriási veszteséget jelent a gazdaságban. És épp a munkások maradtak a legnagyobb nyomorban. Tehát ha ezen a helyzeten változtatni akartak, az a legtermészetesebb fiziológiai dolog. Az is, ha erre szervezkedtek. Az is, ha olyan gyulladásszerű jelenségekkel, mint a sztrájkok léptek itt-ott fel. Ezzel mindenestre azt a kóros állapotot szorították vissza, amely őket abban a helyzetben tartotta. Szóval idáig a munkásmozgalom a testben lappangó nyavalya kiküszöbölésére, tehát egészséges irányban lépett fel.

A baj egy infekción kezdődött. Mikor parazita elemek kezdtek alakítani.

*

Itt megint olyan valamihez érünk, amihez hiába akarunk jogi, filozófiai, ideológiai, világnézeti gondolatokkal hozzányúlni. A zsidókérdéshez. Itt csak egyetlen egy kérdés a döntő: parazitaság-e a zsidóság, vagy nem? Még pedig nem úgy, hogy csak valamiről hasonlat lenne, irodalmi kép, hanem a maga teljes fiziológiai valóságában. Mert, ha egyszer ez a biológiai természete el nem tűnethető, akkor a különböző „nézeteknek” is meg kell szünniök és csak a parazitizmus biológiája a mérvadó.

Amidőn pedig azt tudjuk, hogy valamennyi nép, amely ebben a mi európai civilizációkban egy egységbe olvadt össze, a kereszténység által lett abba beletartozóvá és egyedül csak a zsidók alkotnak benne elszórt, izolált, külön életet folytató foltokat, akkor ez a legkétségtelenebb parazitizmusnak az ismérve. A keresztény kultúrtest is úgy viselkedett irántuk, mint ahogy minden organizmus viselkedik a benne vagy rajta élő paraziták iránt: üldözte, irtotta őket, vagy legalább is foltjaikba visszaszorította. Ezt középkori barbárságnak vagy bornírságnak címezni tudatlanság, ha egyszer minden élő szervezet ugyanígy viselkedik. És korántsem csak a középkorban volt ez így, mert hiszen egy ókort kutató történész szerint az alexandriai antiszemitizmus szinte szakasztott ugyanolyan volt, mint a mai Bécsé. Mint paraziták nem is vettek soha részt a civilizációtest életfolyamataiban, a produktivásban magában, soha a mi nemzeti élet folyamatainkban, hanem ellenkezőleg, ahol roncsolások voltak, ott mindjárt ott voltak és gyarapodtak s mind Sombart Werner kimutatta, a zsidók egyik háborús féllel éppúgy kötöttek üzleteket, mint ugyanakkor a másikkal. Amint

hogy nem is tartoztak sem az egyik nemzetbe, sem a másikba: nekik minden ország csak talaj volt.

Bekövetkezett azonban az a változás, amely a parazitáknál ismeretes, hogy amidőn tartósan élnek egy idegen szervezeten, akkor átalakulhatnak olyanokká, hogy bizonyos előnyöket is tudnak nyújtani annak a testnek, amelyben élnek és ezért az a test túri őket, sőt kedvez nekik. Ez a „szimbiózis“-nak nevezett állapot, A mi táplálkozási szerveink falán is igen sok parazita él ilyen szimbiózisban. A zsidók is az utolsó időkben is részben ilyen átváltozáson mentek keresztül: s lettek belőlük a modern kultúrzsidók, akik tudnak már velünk élni. Az egész zsidókérdésben a zavar onnan ered, hogy ezt a megkülönböztetést az ősparazita zsidó és a szimbiotikus zsidó között nem tettük meg. Az irtó tendenciájú antiszemizmus természetesen nem illik rá a szimbiotikus zsidókra, mert hisz igen sok keresztény ember érzi, hogy ezeket nem való irtani; másrészt pedig azt a türelmet az ősparazitizmus iránt tanúsítani, mint amelyet a szimbiózisban lévők iránt tanúsítunk, szintén nem lehet veszedelem nélkül. A hangzatos liberalisztikus elméletek épp oly hamisak, mint az ergerberger-szólamok. Semmi liberalizmus nevében nem lehet azt mondani, hogy a paraziták csak hadd árasszák el a szervezetet. A paraziták mint szimbiotikus elemek sem tartoznak magába a szervezetbe, hanem csak azokra a helyekre, bizonyos felületeken, ahol hasznosat is végezhetnek, s mihelyst magába a szervezetbe hatolhatnak, ott megkezdődik az a vész, amely ellen minden orvosi tudomány csak védeni akarja a szervezetet, hogy t. i. a paraziták kezdhessenek bizonyos módosító, alakító műveletekbe, mert nekik minden műveletük, életfunkciójuk csak a talajnak a minél alkalmasabbá tételére irányul a tenyészetük számára. Már pedig a szervezet életét a paraziták soha sem folytathatják és nekik csak egy az életmódjuk, a szervezet gyöngéit megtámadni. Mihelyst tehát a szimbiotikus helyzetükből a szervezet funkciói közé tudnak jutni, megkezdődik a pusztítás. Az ergerberger-szólamok pedig, ha a természetes antiparazitikus indulatokat fejezik is ki, amelyek a legliberálisabb filozemitaiban is megvannak, mert a szó maga, hogy „zsidó“ akarva-nemakarva kiváltja, ösztönszerűleg az érzést, hogy az idegen elem, azért a szimbiózist támadók mégis kárt okozók, részben azért, mert a hasznos szimbiózist zavarják, részben azért, mert az egységes védekezést a parazita-infekció ellen megghiúsítják. Egyénileg egyáltalán nem kell a

zsidóknak rosszabb embereknek lenniök, mint az emberek általában, csak a parazita természetük nem változik meg s ők is tudtunkon kívül, ösztönszerűleg nem tudnak ugyanolyan organikus eleme lenni, mint mi. Mi minden cselekedetünkkel, gondolatunkkal be vagyunk iktatva abba, hogy egy évezredekre visszanyúló civilizáció életfolyamatait folytassuk: a zsidóknál nincs meg az a mívelet, hogy minden új cselekedetét összerendezné a múlttal, amelybe bele sem tartozott. Számára nincs csak rohanás előre. És ebben gyorsabb mozgású is — és ezért tűnik olykor eszesebbnek — mert elesik nála az a konzerváló mívelet, hogy mi csak folytatni tudjuk a múltat. De nálunk is meglévén az igyekezet haladni, s ezt az igyekezetet a kultúrzsídóban igen élénken látjuk: itt támad az a felület, amely a kultúrzsídot és az intellektuelleknek mondott keresztény haladók között mint tapadó felület alakul ki. A kultúrzsídó a legizgatottabb reformer, mert hisz neki az egész élet tendenciája: a talajt módosítani. Egész a világfelforgatásig, új világ teremtéséig, ő, aki semelyik világba se tartozott, csak a maga parazitaretegébe. Nem is rossz szándékból, csak mert mint parazita nem tud máskép. *Neki* legfontosabb életkérdés, hogy a talajt maga számára kedvezőbbé alakítsa, és ezért kaparintja kezébe a sajtót, amellyel napról napra befolyásolhatja, hogy mikép alakuljunk mi. A parazita életmód abból állván, hogy a talaj gyöngéit aknázza ki, természetesen a mi legérzékenyebb gyöngénken furakszik belénk, a hazafiságunkon, s ő a legnagyobb hazafi, ő tudja legjobban napról-napra, hogy mi a hazafiság, ő aki tegnap még ide se tartozott és holnap Isten tudja, hová fog tartozni.

A legnyilvánvalóbb zsidó parazitizmus természetesen rávetette magát a munkásmozgalmakra is, mert hiszen ott érezte meg a legintenzívebb módosító, talajt változtató erőket, És egyszerre ott vannak a Marxok, Lassaleok és a többi zsidó szocialista próféták, akik soha se is tartoztak a munkássághoz, de most ők lesznek a vezérek. Maga a munkás mozgalom a zsidók előtt csak a munka életének felszabeditására irányult; imperialisztikus tendenciái nem is voltak, csak a viszonyokat akarták módosítani kedvezőbb megélhetésükre. A zsidó szocialistákkal egyszerre a munkás-„osztály“ imperializmusa lesz a jelszó, a proletárok uralma. Dehogy a szociális evolúciót folytatni, hanem a hatalmat a többi „osztályok“ fölött megszerezni. Dehogy a „munka“ legkedvezőbb életfeltételeit megszerezni, hanem a munkás-„osztály“ diktatúráját megteremteni.

Illetőleg a magukét. Egész odáig, hogy a régi társadalmat össze kell törni s egy újat teremteni. Mintha valaha is keletkezhetnék új élet másképp mint az életnek bizonyos egységéből, összes elemeiből, amelyekből ered, A világot leromboló proletárdiktatúra azt a biológiai képtelenséget akarja mívelni, hogy mindent le akar ölni egy organikus egész testről és csak egyetlen fenntartott rétegből új, más életet teremteni. Dehát a természet rendjében sohasem fordul elő, hogy ilyen leölés útján keletkezzék új élet.

Ahol az élő szervezetben pusztítás, életelemeknek és produktumainak a pusztítása folyik; ott mindig méreghatás van. Minden Betegség tulajdonképp valami méreghatás: valami olyan abnormis dolog képződött ott, amely méregként, oda nem tartozó dologként hat. Az organizmus elvégzi, hogy megint a normális folyamatok térjenek vissza. Az infékcíózus mérgezés azonban szepszis, vér-mérgezés. A zsidó szocializmus változtatta át a munkát rombolóvá, pusztítóvá, méreghatásúvá. Sehol se tudott többet termelni, nagyobb munkaerőt kifejteni, csak lesorvasztani a munkát. Csak rombolóvá tette a munkás-„osztályt“.

Azon nem lehet változtatni, hogy ahol pusztítás folyik, ott méreghatás folyik.

*

Ennek a méreghatásnak a pathológiája is felderíthető.

Minden szervezet roppantul ellenálló azzal szemben, hogy az ő rendje megzavarodjék. Hisz az egész életnek évszázmilliókra visszanyúló fejlődése nem egyéb, mint folytonos erősödése a zavaró hatások ellen. Valahol annak a védekező egységnek kell meggyöngyülnie, hogy a parazitamérgezés hozzáférközhessék. Annak a szabályozó korrelációnak, amely az egységet fenntartja. Annak a pszihikus valaminek, amely az individuális egységeket — a testben a sejteket — engedi vagy nem engedi így vagy amúgy működni. Azaz valami pszihikai zavarnak kell fellépnie. Az már aztán egészen mindegy, hogy ez a zavar a mi tébolyunk képében lép-e fel, vagy egy primitív organizmusnak a centrumaiban: a zavar fizikája csak ugyanaz lehet, akár a mi roppant komplikált agyunkban mutatkozik, amikor az ősbibb képződésű funkciók már automatikussá váltak és az értelmi működés maradt a leglabilisabb, legkönnyebben megzavarható, akár a primitív szerkezetű lény egészében, amelyben a funkciók még nem differenciálódtak annyira külön-külön.

És itt egy igen súlyos pszichikai zavart kell a mi társadalmi szervezetünkben észrevenni. Arra nem térhetek ki — nagyon messze vezetne —, hogy a teljesen világos biológiai eredetét is kimutassam, azonban a pszichikai zavarok kétségtelen pszichiátriai rendje és formája félreismerhetetlenné fog válni.

Ugyanis fellépett egy sajátságos tünet, amely egyre nagyobb mérvet öltött, t. i., hogy tömegmozgalmakból, választásokból kerülnek ki azok, akik a centrális funkciókat végzik. Mihelyst azonban tömeg jelenségekről van szó, a tömegpszichológiai momentumok érvényesülnek, azaz, hogy a tömegekben, mihelyst partialis csoportosulások vannak, — pártok — nem a józan, higgadt értelem a vezérlője a tömegnek, hanem a primitívebb értelmi rétege a pszichének kerül felül, a korábbi képződésű érzelmi képletek, az indulatok a gyermek, az ősemberhez közelebb álló értelmi működések. Amint hogy tapasztaljuk is, hogy a választásokon nem a higgadt értelem ragadja magával ez embereket, hanem bizonyos szuggesztívó. Amely legfőképpen a szónoki hatásokon nyugszik: hatékony mondásokon, hanghordozáson, érzelmek felizgatásán, elringatásán vagy kiélezésén, harag és düh felkeltésén s egyáltalában nem az okos, tárgyilagos beszéden. Aztán ezenkívül a megjelenés-bizonyos hatásán, presztízsén, gyakran a jóhangzású, előkelő néven: szóval csupa szuggesztív dolgokon. Egy jószájú ember, aki ért valamelyest a választási hatásokhoz, rendszerint le fog gyűrni egy még oly értelmes embert is, mert ez csak az értelem hatásával tud operálni. Azaz a politikusok a választások útján a tömegek alsóbbrendű, inferiorisabb értelmi rétegeiből kerülnek elő s csak azok, akik ezekkel tudnak kontaktusban lenni, ezzel az inferioris értelemmel.

Amint hogy ők maguk is, a politikusok, egyáltalán nem az intellektuális élet legkiválóbbjai közül kerülnek ki, sőt ellenkezőleg, az értelmi élet bármely irányában, akik vezérszerepet visznek, egyenesen averzióval viselkednek úgy a politika, mint a politikusok iránt. Ha ritkán, elvétve, be is kerülnek a parlamentekbe, ott szerephez rendszerint alig jutnak. Politikusok inkább azok lesznek, akik a reális életben, mint hasznosító emberek, nem igen találják meg a helyüket, hanem a politika tereire portyáznak át. Hisz ismeretes az is, hogy a politikusok mennyire idegenek maradnak az értelem reális képviselőitől. Kétségtelen, hogy aztán közöttük erős kiválogatódás megy végbe, hogy ki kerüljön felül, de az is ismere-

tes, hogy a parlamentekben sem az értelem viszi a szerepet, hanem ott is csak ugyanaz a psziché, amelyből a képviselők eredtek és amelybe tartoznak, a parlamentekben is a szuggesztív hatások a döntők. Igaz, hogy a politikai hősök gyakran rendkívüli embereknek tűnnek fel s a politikában aki felül kerül, annak nagy versengésen kell felül kerülnie. Ez a rendkívüliség is azonban csak szuggesztív valami, t. i. a normális életben nem is élünk azokkal a hatásokkal, amelyekkel a politikában operálnak, és ezért tűnnek ők fel rendkívülieknek. Az is, hogy micsoda izgalmas tud lenni a viselkedésük, szintén rendkívüli, mert az életben nem is szoktunk úgy viselkedni, hanem igyekszünk higgadtak, józanok lenni. Ámde a primitív pszichéről tudjuk, hogy éppen az milyen élénken, lármásan, zabolátlanul viselkedik. És emberek vannak ott együtt mint politikusok, akik tulajdonkép semmihez se értenek reálisan, igazán, vagy legalább semmi reális dologhoz, hisz azok, akik igazán értenek valamihez, nem is mennek politikába: de ők, mihelyst politikusok lettek, mindenhez értenek.

Hogy a politikusok komplexuma valami kórságos dolog, az kitűnik abból az általános averzióból, amellyel az életben számottevő emberek irántuk viseltetnek. Az egészség mindig averzióval viseltetik a beteg dolog iránt. Még a köznép is, mihelyst túl van a közvetlen szuggesztív hatáson, ugyanezt az averziót érzi, hiszen tudjuk, hogy legalább is „úri huncutságnak“ nevezi a politikát és a politikusok hűhója felől egyáltalán nincs valami megtisztelő vélemény. Ez is csak az egészséges józanság averziója a beteg dolog iránt.

Ezekből nyilvánvaló, hogy alsóbbrendű értelmi funkciók kerülnek a centrális funkciókba. De minden organikus funkcióban, ha nem a legújabb fejlettségű műveletek érvényesülnek, hanem a működések korábbi képletekre szállnak vissza, beteg dolog történik. Hiszen a betegségnek éppen az biológiai jellemzője, hogy redukció történik a korábbi képződésű funkciókra. A felsőbbek, a legújabb fejlődésűek megbénulnak. De maga a pszichiátria is azt állapítja meg, hogy az elmezavarok abból állanak, hogy az elme bizonyos korábbi fejlődési fokaira esik vissza. „Abban“ a régebbi rétegekre, mint Monakow mondja; „Introversio“ Freud szerint, azaz megfordulás a korábbi értelmi képletek felé; „Schizophrenia“ Bleuler és Jung szerint, azaz lehasadása az elmének egy korábbi fejlődési fokon. Azaz a centrumban a politika mint téboly működik.

A tébolynak jellemzője az, hogy ahelyett hogy az értelem a realitást fogná fel: a realitás helyébe a régibb keletű képzeletet tolnak fel és az elme ezek szerint gondolkodik, cselekszik: téveszmék szerint, kényszerképzetek szerint. A politika is ezt cselekszi. A realitást a mi civilizációnk életében az adná meg, ami mint valóságos és természetes folyamat folyik: amelyről azonban fogalma sincs a politikának, sőt miután az a centrális téboly kihat egész életünkre, egyáltalán a közéletben sem tudunk róla, hogy vagy ezer év óta, a tizenegyedik század óta, az az Európa, mely-mintegy négyezer kis államocskára bomlott szét, egyre újra az egység felé halad. Minden egyes nemzedékkel történt valami, hogy kisebb államok nagyobbakba oldódtak fel és az egykori mintegy négyezer államból nem maradtak fenn csak a mai utolsók. Az évezredek processzusa mindenesetre a civilizációnk egységének az újra kiképződése felé irányult. Hogy a mai államformációk már az utolsó fázist jelentik ebben a folyamatban, arra az mutat, hogy maga a civilizáció már kultúregységet képezett: a kulturális tevékenységek az országhatárokon túl már egybeszövődtek. Ebben a természeti folyamatban világos, hogy mindegyik államalakulat csak időleges, ephemer, átmeneti képződmény az egység teljes kialakulása felé. A politika azonban, mint minden téboly, a realitás helyébe korábbi elmeképekből eredő kényszerképzeteket szorít. Korábbi, középkori képeket az államokról, amelyek mind a négyezren örök időig akartak fennmaradni, bár hiába való volt minden öldöklésük és pusztításuk, s a processzusa kérlelhetetlenül tovább haladt. Ez a tébolya a politikai komplexumnak ülte meg Európát s ez pusztítja még ma is. Amint a tömegpszichéről láthattuk, hogy az mindig kóros elváltozás, úgy ezzel ellenkezőleg az élet egésze mindig bámulatos bölcs ösztönnel igyekszik az egészség felé. A testi és lelki betegségekben is ismeretes, hogy az organizmusnak mily erős tendenciája nyilvánul az egészség felé. Így maga Európa, az egész civilizációnk, bámulatosan megérezte épp a legnagyobb katasztrófában, hogy az egészség irányzata a civilizáció egységének a kiképzése és egyszerre hatalmas erővel lépett fel a népek szövetségének az akarása, hogy soha egymással háborút ne viselhessenek. Ámde ott volt a tébolykomplexum, amely Európának ezt a csodálatos bölcs ösztönösséget, amely a jövő felé irányult, vissza fordítsa középkori kényszerképzetekre: a népek szövetsége helyett lett népek szövetsége más népek ellen, mint ahogy minden középkori szövetség

ilyen volt. És tobzódni akar minden győző politikája, hogy az ő állama lesz az örökéletű. Magának a békének az alapgondolata is egy örület volt: a népek önrendelkezési jogának a princípiumával, mikor ezer év óta mind a négyezer és a négyezerből maradt állam az önrendelkezési jogáért öldökölt és pusztított. Még teljesebb örület, hogy már letűnt államalakulatokat hívtak újra életre, tehát az ellenkezőjét tették, mint ami a természeti folyamatoknak megfelelt volna. És keletkezett olyan zűrzavar, hogy győző és legyőzött egyaránt sínyli. Szétszakadtak a tulajdonképeni vitális folyamatai az európai életnek, elsősorban a gazdasági élet. A téboly természetesen ez iránt is vak s csak középkori kényszerképzetek szerint látja. A gazdasági krízisből sehoh és egy parlament sem tud ki vezető utat találni, amint hiszen a parlamentek soha és sehoh se voltak a reális élet, s így a gazdasági életnek sem szervei, hanem csak a hatalmi tülekedéseké. A kényszerképzet a gazdaságban sem tud más gondolatképeket alkotni, mint a középkori adósarcolást és kölcsönhajhászást, úgy amint az államok csak ezt a gazdasági forrásukat találták ki. Maga a reális gazdasági élet pedig egész külön struktúrával az állami struktúrán kívül képződött.

Ez a tébolykomplexum fogta hatalmába Európa elméjét és mint minden téboly, irreális gondolatok izalmát kelti. És pedig az emberek legerősebb középkori izalmait, az öldöklésben való gyönyörűség rettenetes és hamis izalmait. A tébolydákban ismeretes, hogy az örültek minő leleményesen, körmönfontan, szinte zseniálisan tudják a maguk kényszerképzeteit valóságnak feltüntetni: ugyanígy a politika is bámulatos találékonysággal tudja úgy feltüntetni a politikai kényszerképzeteket, mintha azokban rejlenek az üdvösség és a legnagyobb emberi bölcsesség. A nemzet középkori ideológiája az a tébolyodott vesszőparipa, amellyel az izalmakat ki tudja váltani. Pedig hiszen a példa ott van például Svájcban — persze azt nem parlamenti politikusok csinálták, — hogy egészen különböző népek, nemzetek, németek, olaszok, franciák, amelyeknek egyes „Gau“-jai állandó harcban voltak a maguk saját külön hazájukért, nemzetiségükért, egy olyan egységet tudtak alkotni, hogy ha ma valaki azzal állana elő, hogy menjenek nemzetiségükért harcba: az örültek házába csuknák. Azonban kétségtelen, hogy nemzeti sajátságok képződtek ki, amelyek bizonyára csak azért maradhattak fenn, mert valami kiválóságot jelentettek. Természetes az is, hogy nemzetek ilyen kiválóságuk értékeléséhez ragaszkod-

nak, azaz *nemzeti* sajtáságaikat fenn akarják tartani, bizonyos pszihikus diszpozíciókat egy vagy más irányban. De ezek épen ezért alapjában kultúrtulajdonságok, kultúrértékek. Amint Svájcban is más kultúrértékek — nemzeti sajtáságok — vannak a francia, az olasz, a német részen. De ezek összeütkezésbe nem is kerülnek, mihelyst a tébolykomplexum nem dolgozhat. Csak a tébolykomplexum kergeti az embereket arra, hogy a nemzet fogalma identikus más nemzetek ölésévei: aminthogy a középkor szelleme szerint így is volt. Tudjuk, hogy dolgos embernek soha eszébe se jut más nemzet dolgos emberét bántani: a politika tébolykomplexumának kell közrehatni, hogy gyilkolni induljon, a politika tébolykomplexumának kell azt az introverziót, azt a visszafordítást a szellemében előidézni, hogy a középkori tébolyodott düh támadjon újra fel.*

Tehát íme a politika mint tébolykomplexum a maga teljes patológiái, pszichiátriai mivoltában. Ez a politika nyit természetesen mindenféle utakat beteg zavaroknak. És ott mindig megjelenik a prazitizmus. A politika hatalmi szerkezet lévén épp arra a célra, hogy az organizmus ne működhessék másképp, mint az ő céljaira: az organizmus azonban folytonos küzködésben van, hogy valahogy egészségesebb utakra terelődjék, és erre is, arra is próbálkozik: — persze a téboly hatalmában lévén, mindig csak politikailag, pártok szerint, amelyek mind a vezérlő hatalmat akarják megkaparintani.' az egész politika így egy hatalmi tülekedés. Nos, ebbe a hatalmi tülekedésbe kapcsolta bele a zsidóság a munkásmozgalmat. A tébolyba. A munka számára az egészség csak az, hogy a munka minél intenzívebben folyhassék, minél maximálisabban, minél teljesebben

* Mi Magyarország némileg kívül estünk azon az évezredek európai folyamaton, mert mi már mint kész egység alakultunk itt ki a magunk idegen eredetével. Azonban itt is egyes oligarchiák külön szuverén jogokat gyakoroltak, ha nem is olyan teljes alakban, mint a nyugaton a fejedelmek. Mi addig meglehetősen intakt maradhattunk a nyugati egyesülési folyamatoktól, amíg mi nagyobb és erősebb egységet képeztünk mint a nyugati fejedelemségek, sőt túl is tudtunk rajtuk nőni. Csak midőn az egyre terjedelmesebb egységek kezdtek Európában kialakulni, állott be az a helyzet, hogy valahogy be kellett kapcsolódunk. De idegen eredetünk mindig erősebb elkülönződést involvált. Ezzel függ össze a mi erős állami szerkezetünk, az „ezer éves alkotmányhoz“ való erőteljes ragaszkodásunk. Amelynek természetesen mindaddig organikus értelme is marad, amíg az európai egység ki nem alakul. De hogy nekünk? is nem a politikai, hanem — a civilizatórius egység kialakulása az abszolút és törvényszerű élettani haladásunk, afelől tisztában kell lennünk.

a dolgozó ember javára, minél tökéletesebben úgy, hogy a munkás-generációk váljanak hatalmasabb munkára egészségileg, fejlettség-belileg, szociálisan alkalmasabbakká. A szocialista uralom, ott is, ahol kezébe került az állami hatalom, mindebből mit sem tudott megvalósítani. Ahol teljesen keresztül vitte a hatalmi diktatúrát, ott a többi osztályok irtásával a munkásosztály uralmát proklamálta. Az uralmat teljesen ugyanazon hatalmi módokon, mint a politika egyáltalán. Épp csak hogy most ő volna soron, a szocializmus, illetőleg a szocialista politikusok. A munka pedig pusztult, — Németországban a „munka szocializálása“ is csak a munka teljesítőképességének a rohamos sorvadása volt — a munka a minimumra redukálódott.

A zsidó parazita méreg számára a politika nyújtotta a kész preparált talajt, az egyre csak betegbé váló talajt. Ahol a zsidóság nem szaturálhatta úgy keresztül a civilizáció organizmusát, ott még nem lép fel az általános vérmérgezése, ott még lehetnek némely rezerva erők, amelyek ellentállanak. Mi azonban, a legjobban inficiáltak és legjobban lepusztultak, a végveszély előtt állunk. A bankok organizációja az úr a gazdasági életünk fölött. Egész létünk pedig csak attól függ, gazdaságilag megbírunk-e egészségesezni. Lehetséges-e ez a parazitavészben?

A parazitizmus kórságával kimutattam volt, hogy az organizmusnak a legtermészetesebb viselkedése, ha a paraziták ellen reagál és hogy teljesen tudatlan beszéd az antiszemitizmust közepkori bornírtságnak nézni, mikor az csak a minden élő szervezetnek az akciója. Amely, ha egyszer nincs meg, akkor az a szervezet már dögvorvason van. Így kell nekünk vigyázni, hogy az antiszemitizmus el ne tűnjék, mert ha nincs már bennünk meg, akkor dögvorvason vagyunk.

De azzal is számolni kell, hogy az élet a legnagyobb revolúciót a halál ellen folytatja. Amíg van benne életerő. A ma kérdése csak az, megvan-e bennünk ez az életerő. A politika, a tébolykomplexum szerint, hogyne! Az életerők pozitív mérője szerint azonban: egyre kevésbé táplálkozunk. És a paraziták ötszörösen kedvezőbben élnek, mint mi.

A kérdés természetesen feltolul, hogy mi volna tehát az egészség felé való fordulás útja? A feltárt pathologia szerint nyilvánvaló, hogy az első dolog, hogy a politika félretolásával egy infekciómentes tisztán gazdasági centrum működjék. Persze ez az, amit a

politika nem engedhet, amit a politikusok nem engedhetnek. Egyrészt mert maga a parlament is teljesen inficiálva van a zsidó bankoktól és zsidó újságoktól. Másrészt pedig semmiféle tébollyal nem lehet józanul beszélni. A téboly ellen a pszichiátria csak egyetlen gyógymódot tud: azt, hogy az elme valamiképp egy oly rést talál, amelyen a tébolyból kimenekülnie örömeztetést kelt. „Lustbetont“, amint a német szakkifejezés mondja. A Mussolini-féle parlament elleni forradalomnak és Mussolini nagy sikerének a titka csak az, hogy az emberek a veséig megutálták a parlamenteket és jött valaki, aki egy jól eső érzést keltve megszabadította az embereket a parlamenttől. A diktatúrák sikerének egyáltalán csak ez ma a nyitja, magyarázata. De természetes, hogy minden politika a diktatúra ellen van, legkiváltképp pedig a paraziták — ha csak nem az ő diktatúrájuk. Amelyet azonban, sajátságos, sem Európában, sem Amerikában, sem Oroszországban, sohasem ők maguk gyakorolnak. Hanem mindig csak ők idomítanak a maguk tenyészetére. Amint hogy nem lévén a társadalmi test organikus elemei, nem is tudnak mint centrumok funkcionálni, ők csak centrális előnyöket akarnak élvezni.

Íme, ezek a fizikai faktorai a szociális zavaroknak. Véleményei lehetnek másoknak mások, de semmiféle vélemény nem változtatja meg a természeti folyamatokat. Legfeljebb összerongálják. Mint minden téboly.

Méray-Horváth Károly.